

De inbraak

David knalde keihard de deur achter zich dicht en rende het tuinpad af. Op de stoep liep hij bijna zijn buurmeisje ondersteboven. Hijgend bleef hij staan en hij zwaaide wild met zijn armen. ‘Robin... ze hebben bij ons ingebroken... vannacht... ze hebben alles... ze... ze... hebben alles meege... ge...ge...’

Als David opgewonden is, stottert hij altijd.

Robin zag hem ook rood worden.

David rende weg.

‘Wacht even,’ riep Robin, maar David holde zo hard hij kon de straat uit, de hoek om, naar het huis van zijn vriend Appie. Hij merkte niet eens dat zijn rugzak van zijn schouder was gegleden en de hele inhoud over straat zeilde.

Robin zakte op haar knieën en begon alles in de rugzak te stoppen. Daarna liep ze op een sukkeldrafje achter David aan. Inhalen lukte toch niet: hij was de snelste jongen van de klas. Om de hoek stond hij voor het huis van Appie te roepen: ‘Hé, Appie... Appie...!’

Boven ging een raam open en er verscheen een oude grijze dame. Dat was Appies oma, die een weekje voor Appie zorgde nu zijn ouders met vakantie waren. Boos riep ze: ‘Hé, ga onmiddellijk uit dat bloemperk!’

David keek naar de grond en zag dat hij midden tussen de chrysanten stond. Hij probeerde vanuit het perkje naar het grasveld te springen. Met een droge plof kwam hij op een paar bloemen terecht. Onhandig probeerde hij ze overeind te zetten, maar ze bleven geknakt hangen.

Achter hem klonk het geschater van Robin en voor hem zwaaide oma dreigend met haar vuist. 'Pardon, mevrouw,' stamelde hij. 'Ik wou... Appie vertellen...'

Verder kwam hij niet, want oma werd nog bozer.

'Hij heet geen Appie; hij heet Albert en hij zit nog te ontbijten. Albert komt wel als hij klaar is.'

'Ja maar, mevrouw, ik wou Appie vertellen...'

Appies oma luisterde niet meer en sloot met een klap het raam.

David wreef zijn lange haren uit zijn gezicht en liep met een boog om de bloemen heen naar de stoep.

Robin stond hem lachend op te wachten. 'Hier, je rugzak.'

'O, bedankt.' Peinzend ging hij op de stoeprand zitten. 'Raar mens, die oma van Appie,' mompelde hij.

'Jij doet ook raar,' zei Robin. 'Eerst loop je mij bijna ondersteboven en daarna stamp je even door de bloemen.'

David haalde zijn schouders op. 'Ach, die inbraak is toch veel belangrijker dan een paar bloemetjes.'

Robin ging naast hem zitten en staarde hem nieuwsgierig aan. 'Vertel nou!'

David keek achterom, maar Appie kwam nog niet. Hij werd altijd een beetje verlegen als hij alleen was met een meisje. Zeker met Robin, want hij vond haar eigenlijk heel leuk.

'Och,' begon hij zo onverschillig mogelijk, 'toen we vanochtend beneden kwamen, hadden we het eerst niet zo in

de gaten. Tot mijn moeder een ontzettende gil gaf. Onze nieuwe tv, twee laptops, mijn iPad en mijn moeders smart-phone, allemaal gestolen. En ze had ook nog haar portemonnee in de keuken laten liggen. Alle pasjes weg en veertig euro.

‘Wat stom,’ zei Robin. ‘Hoe zijn ze binnengekomen?’

David vergat zijn verlegenheid en vertelde dat er een stukje uit de ruit van de keukendeur was gesneden. Zijn vader had de politie gebeld en die zouden zo gauw mogelijk de wijkagent sturen. ‘Maar ik mocht er niet op wachten,’ zei David teleurgesteld, ‘ik moet gewoon naar school.’

Robin zuchtte. ‘Jammer, het lijkt me best spannend. Ik vind het wel een eng idee dat er ’s nachts vreemde mensen in je huis kunnen komen. Mijn ouders zijn vaak weg ’s avonds.’

‘Hebben jullie dan geen oppas?’ vroeg David.

‘Vroeger wel, maar ze vinden me nu groot genoeg om alleen thuis te blijven.’

Robin staarde even treurig voor zich uit.

Vervelend voor haar, dacht David. Robin en hij woonden nu al een paar jaar naast elkaar in deze nieuwe wijk. Hij vond dat haar ouders er wel meer rare ideeën op na hielden. Heel vaak zag hij ze ’s avonds weggaan. Hij wist niet dat Robin dan alleen thuis moest blijven.

En soms hielden haar ouders ook tot diep in de nacht grote lawaaifeesten. Zijn vader had daar al een keer ruzie over gehad met Robins vader.

David had nu best iets aardigs willen zeggen. Dat ze hem mocht opbellen of zo, als ze alleen was. Maar hij zei: ‘Dieven komen niet ’s avonds. Ze komen ’s nachts. Ik moet trouwens ook wel eens op mijn jongere broertje passen.’

Het bleef even stil, totdat achter hen de stem van Appie klonk. ‘Hèhè, ik mocht eindelijk weg. Ik moest per se mijn melk opdrinken en mijn haar kammen.’

Robin giechelde. ‘Daar heb je veel aan te kammen.’ Ze wees naar het kortgeknipte haar van Appie.

‘Stoer, hè,’ riep hij.

David wilde meteen vertellen over de inbraak, toen Appies oma weer iets riep: ‘Albert! Je bent je appeltje vergeten.’

Wanhopig keek Appie de twee andere kinderen aan en slofte terug naar huis.

‘Wat een mens, hè?’ zei Robin.

‘Ze is best aardig,’ antwoordde David. ‘Toen ik gisteren bij Appie mijn huiswerk zat te maken, werden we verwend met chips en cola.’

‘Maar daarnet met de bloemen was ze niet zo aardig.’

David knikte. ‘Ze herkende me vast niet, want ze kan niet zo goed zien van veraf. Ze is een beetje kippig.’

Robin schoot in de lach. ‘En waarom zegt ze eigenlijk Albert. Ik vind Appie veel leuker klinken.’

David knikte. ‘Ik ook, maar hij heet eigenlijk Albert, en zijn oma vindt hem nu te groot voor Appie.’

‘Dat ken ik,’ zei Robin, ‘mijn moeder heeft ook zoiets. Die zegt af en toe ineens Robina tegen mij.’

‘Robina?’ vroeg David verbaasd.

‘Ja, zo heet mijn oma, en dat stond ook op mijn geboortekaartje. Maar ze hadden er gelukkig wel bij gezet: “We noemen haar Robin”.

‘Moet je horen,’ riep David toen Appie er weer aan kwam, ‘Robin heet eigenlijk Robina.’

‘Doe niet zo achterlijk,’ snauwde Robin. ‘Vertel ik je eens een

keer iets en dan ga jij het meteen rondbazuinen. Ik heet Robin, hoor!

Niet handig van me, dacht David, en hij probeerde zich eruit te redden door te zeggen: 'Maar Appie heeft dat toch ook met zijn naam?'

'En dat is stom,' antwoordde Appie en hij maakte even een buiging voor Robin en zei plechtig: 'Dag, Robina.'

'Dag, Albert,' antwoordde Robin.

David wees op zijn voorhoofd. 'Dag, allemaal. Wat doen jullie melig.'

'Jij hebt makkelijk praten,' antwoordde Appie. 'Jij heet David en verder niks.'

Robin fluisterde met een geheimzinnig stemmetje: 'Of heb jij soms ook nog een andere naam, David? Vertel op.'

'Ja hoor, ik heet óók nog Veenman. David Veenman.'

'Flauw,' zei Robin en ze stond op. 'Ik ga Isa ophalen. We moeten naar school.'

'Dag, Robina,' zei David zachtjes.

Robin ging voor hem staan met de handen in haar zij. 'Als jij dat nog één keer zegt, Veenman, dan weet vandaag de hele school dat Appie eigenlijk Albert heet!'

'Als je dat maar uit je hoofd laat,' snauwde Appie.

Lachend rende Robin het smalle paadje in dat naast het huis van Appie lag. Halverwege bleef ze staan, draaide zich om en riep met een snerpend stemmetje: 'Albert, je bent je appeltje vergeten!'

Appie werd kwaad en wilde haar achterna rennen, maar Robin was al om de hoek verdwenen. Om toch iets terug te doen schreeuwde hij: 'Stomme Robina!'

'Oei,' zei David en hij gebaarde naar Appies huis. Achter

het raam stond oma, die nadrukkelijk op haar horloge wees. ‘Wegwezen hier,’ fluisterde Appie en samen liepen ze ook het paadje in.

Plotseling bleef David staan en brulde: ‘Hé, Appie, ze hebben vannacht bij ons ingebroken!’

Appies mond viel open van verbazing. ‘Dat zeg je me nu pas?’ ‘Ja, nou, dat komt door al dat gezeur van je oma en Robin.’ En uitgebreid deed hij verslag.

Ondertussen kwamen ze bij de brede gracht die achter de huizen van de nieuwe villawijk door liep. Over het water lag een houten bruggetje. Aan de andere kant was de Bloemenbuurt, waar alle straten bloemennamen hadden.

Hier eindigde David zijn verhaal. ‘Nou, en toen heb ik Robin nog ondersteboven gelopen, bij jullie in de tuin bloemen platgestampt en je oma boos gemaakt.’

Ze stonden nu op het bruggetje. Appie spuugde in het water en zei: ‘Ik snap niet dat je dat kind zo aardig vindt.’

David deed net of hij het niet begreep. ‘Wie bedoel je?’

Appie grinnikte. ‘Wie denk je? De burgemeester? Jongen, de hele klas weet toch dat jij op Robin bent!’

David haalde de schouders op. ‘Nou en? Mag dat niet soms?’

Eigenlijk vond Appie het wel stoer van David dat hij daarvoor uitkwam. Bijna niemand in de klas durfde te zeggen op wie hij was. Hijzelf zeker niet.

Het was net alsof David geraden had waar Appie aan dacht.

‘Op wie ben jij eigenlijk?’

‘Op niemand, die stomme meiden.’ Voor geen goud zou hij bekennen dat hij op Isa de Vries was, het vriendinnetje van Robin.

Toen hij aan het begin van het schooljaar hier was komen

wonen, was Isa hem meteen opgevallen in groep acht. Het kwam, bedacht hij later, omdat haar grote blauwe ogen fel afstaken bij haar zwarte krulhaar. En omdat ze eerlijk was. Ze zei precies wat ze dacht. Ook tegen hun meester, zodat ze vaak met hem overhoop lag.

Net als Appie zelf trouwens. Als meneer Freek onterecht straf gaf, dan zei Appie dat meteen. En dat gebeurde best vaak. De vorige week had hem dat het aanvoederschap van het schoolfital gekost. Hij had meneer Freek een grote mond gegeven en daarom mocht hij de eerstvolgende wedstrijd niet meedoen. Erger kon niet: schoolvoetbal was alles voor Appie.

Isa nam het toen voor hem op en brulde door de klas: 'Wat gemeen!'

Daarna was Freek helemaal ontploft en Isa moest nablijven. Appie had haar eerst willen aanbieden om ook te blijven, maar dat vond hij toch een beetje overdreven.

Die middag had David nog wel belangstellend aan hem gevraagd of Isa en hij soms op elkaar waren. Gelukkig zei David daar nu niets meer over.

De jongens liepen de Bloemenbuurt in en Appie vroeg: 'Was de politie er al toen jij naar school ging?'

David schudde zijn hoofd. 'Ik had ontzettend graag thuis willen blijven. Maar dat mocht niet van mijn vader.'

'Stom,' mompelde Appie.

'De wijkagent komt en die belde om te zeggen dat hij wat extra mensen zou meenemen. Dit is al de derde inbraak in onze buurt. Eerst die dure computer bij de oude professor op de hoek, toen die iPad bij Dijkhuizen en nou bij ons.'

'Het lijkt me machtig,' riep Appie, 'zo'n politieonderzoek! Die wijkagent is toch de Knikker?'

De Knikker was een lange magere man die zijn bijnaam dankte aan zijn hoofd dat zo kaal was als een knikker.

David schoot in de lach. ‘O ja, natuurlijk, daar had ik nog niet eens aan gedacht. Natuurlijk komt de Knikker. Hij zal zich wel weer belangrijk voelen. Net als die keer toen hij bij ons in de klas kwam en Rens van Dalen te grazen nam, omdat hij snoep had gepikt in de supermarkt.’ En met een stem of hij een hete aardappel in zijn keel had, zei hij: ‘Jongeman, voor deze ene keer zullen wij het door de vingers zien. Maar laat dit een waarschuwing voor iedereen zijn!

Met een brede grijns keek Appie naar zijn vriend. ‘Goed, zeg, jij kunt hem precies nadoen.’

David knikte. ‘En dat zit nou bij mij thuis en ik ben er niet eens bij.’

Plotseling draaide Appie zich om. ‘Kom op, David, we gaan terug. Dit mogen we niet missen.’

‘En meneer Freek...’ begon David, terwijl hij achter hem aan draafde, ‘je weet hoe hij kan zeuren als je te laat bent.’

Met een brede armzwaai, alsof hij iets heel ver weggooid, zei Appie: ‘Daar kletsen we ons wel uit. Ik weet zeker dat Freek het niet erg vindt als we hem van die inbraak vertellen.’

Dat stelde David gerust: als er één was die zich ergens goed uit kon praten, dan was het Appie wel.

Bij het huis van de familie Veenman kropen de twee jongens voorzichtig achter een brede laurierstruik die voor het grote raam van de huiskamer stond.

Binnen liepen een paar agenten bedrijvig heen en weer en bij de keukendeur smeerde een man met een kwastje een of ander poeder op de ruit.

David kwam half overeind, stootte Appie aan en fluisterde: 'Dat is voor de vingerafdrukken.'

'Duiken,' siste Appie, 'daar is je vader.'

Davids vader ging naast de man met het kwastje staan en vroeg iets. Toen deed hij de keukendeur open en de jongens hoorden nog net zeggen: '...als bij de twee andere inbraken: handschoenen gebruikt.'

Davids vader wees naar de tuin en vroeg: 'Misschien zijn er voetafdrukken?'

De andere man schudde zijn hoofd. 'Ik vrees van niet. Deze kerels hebben het bijzonder slim aangepakt.'

Appie en David keken elkaar veelbetekenend aan. 'Ze denken dat het er meer zijn,' fluisterde David.

Appie knikte.

Plotseling hoorden ze achter zich een stem van iemand met een hete aardappel in zijn keel: 'En déze kerels hebben het niet zo slim aangepakt!'

Ze werden overeind getrokken door een lange politieman met glimmende knopen en een grote pet. Het was de Knikker!